

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 78. Et cæpit pauere & tædere. v. 33.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

Definite obsecro mirari sapientem istam, ecce alium habetis sapienterem, ille dicit in occasione passionum de oratione, & præt exemplo.

Redemptor Hominum placet mihi tuum consilium, amplector illud obsecro igitur te, vt & mihi & omnibus Christianis donec spiritum istum, vt in perturbationis initia delati, inhibeamus nos donec orauerimus dicamus sollicitantibus affectibus nostris, dicamus & alijs: Expecta me donec orem, sic certe fiet, vt multa vel omnia sanius agantur.

§. 77. Et assumit Petrum & Iacobum, & Ioannem secum. v. 33.

Solent illustres personæ, vti Reges & Principes, quando in aduersa inciderunt, suæ Maiestatis non obliuisci, nec quantavis aduersariorum instantia indecorum aliquod admittere sponte. Video illam decentiam etiam in Salvatore meo obseruari in tanta afflictione sua quantam nemo hominum habuit, decori non obliuiscitur. erat Pontifex & Episcopus animarum nostrarum, ecce clerum minorem, maioremque sibi adhibere, vti decebat, in sacro ministerio & suis locis ordinate non omittit.

OPulchra mentis in Christo serenitas! vocamus Principes Regum & Imperatorum sanguine ortos, ob hanc mentis eorum indolem serene-
nissimos (& bene facimus, communiter enim eiusmodi in eis est mens, præ
cæteris plebibus) quo igitur nomine te Christe appellabimus? quam Super-
serenissimum, vti etiam diceris Rex Regum & Dominus Dominantium.
Per tuam igitur illam serenitatem oro te suppliciter ut mihi & cunctis qui
alijs præfunt eiusmodi serenitatem mentis largiaris, quæ ad officium ne-
cessarium ritè administrandum necessaria erit.

§. 78. Et capit pauere & tædere. v. 33.

Cæpit pauere naturali vi ob mortem acerbissimam, ignominiosissimam præforibus aduenientem, apprehendendo probra, sputa, colaphos, irrisiones, acculationes, & alapas, vincula, flagella, contumelias, & terrores super se iam iam venturos & inter hæc spineam coronam, purpureum pali-
lium, arundinem seu sceptrum illusorium, Crucem, clauos, fel, acerum, & lanceam quibus vsque ad mortem iustus pro iniustis innocenter, & crude-
liter affligendus erat, & ideo tædere cæpit secundum hominem id est de-
solari, siue esse absque solatio & recreatione aliqua in negotio tam arduo
tam duro, super martyria omnium Martyrum in se perficiendo, & quanto
magis appropinquabat passioni & circumstantijs tanto magis ac magis
pauerebat, tædebat, & tremebat, ita vt dubio procul fuerit miserabilis aspe-
ctus eius, ex angustia partium animæ & corporis, eo quod vultus palleret,
pectus

pe & tu palpiteret, langueret corpus, oculi maderent, in summa, tristitia vni-
 dique obsideret, & circumvallaret animam eius? Quid hoc mi Iesu, bone
 Iesu, fortis Iesu, itane Filius Dei, Deus constitutus es, vt paucas mortem &
 tædeat te exequi, quod tanta cum gaudio & voluntate patri obtulisti, pro-
 misisti firmiter, incepisti alacriter pro mundi redemptione, hominum sa-
 lute, patris gloria? quid dicam hæc videns! si Deus pauet, si tædeat; ego
 homo quid agam? quid mihi spondeam in aduersis? quid in lecto doloris?
 quid in lecto mortis? Non miror iam aliquos homines ad denuntiationem
 subeundæ mortis ita conturbatos fuisse, vt mentem & rationem perdide-
 rint. sed quid agam?

Deus meus spero quod illa tua tristitia, tuus pauor, tuum tædium sint
 morbi mei quos tu sanissimus suscepisti in te, vt sanares in te, vt in me
 oriretur sanitas, & cum tempus illud pauoris, & tædij & angustix aduenerit,
 spero quod misericorditer me confortabis, sicut multos martyres effecisti
 lætos & exultantes. Ita spero, ita oro per te & propter te, miserere mei in
 hora mortis meæ.

§. 79. *Et ait illis: tristis est anima mea vsque ad mortem. v. 34.*

Timent homines aperire suam miseriam: depauperatus est vir hone-
 stus, sustentat se pane tribulationis, ne emanet ad notitiam hominum infeli-
 citas sua. peccauit homo peccatum quod admissū horret, erubescit cōfiteri.
 Habet morbū paulo vt sibi videtur inconvenientiorem, timet aperire & o-
 stendere medico. sic agit omnis homo, si tamen homo sit qui sic humaniter
 agit. At in Christo Dño meo, & Deo meo, lōge aliter video: ille dicit: Tristis
 est anima mea vsque ad mortem. homo meus, interrogatus qui sibi sit, re-
 sponder bene & belle, cum sibi sit male, & pessime, Christus sponte fatetur
 miseriam suam. Homo corruptus ne quidem coactus & stimulatus.

O Deus quantum distat via tua à visis nostris, nos dolemus, & sanitatem
 iactamus, sentimus miseriam & simulamus abundantiam, sumus
 pauperes, & libenter videmur diuites; sumus insensati, & volumus prædica-
 ri inter sapientes. Perge Domine Iesu, apponere vulneribus nostris medici-
 nam. Tu enim es os nostrum, dolet in corpore tuo pes, & os dicit, mihi
 maie est. Male est visceribus, os amaritudinem potionis haurit. Hoc de-
 mum est saluatorem agere, Dignus es itaque agnus, qui occisus es accipere
 diuinitatem, & honorem & gloriam & virtutem in sæcula.

§. 80. *suffinete hic & vigilate. v. 34.*

Quomodo quæso sustinebant, & quid? an Dominus aliquod onus à se

G

ia